

би разорено и само јединство власти. Зато се уместо чисте и доследне (идеалне) поделе власти дошло до схватања и праксе да власти могу и да се донекле мешају и преплићу а да се тиме не одступи од суштине овог начела. То је зато што подела власти никад не значи потпуну равнотежу све три власти, њихову равноправност, јер мање или више једна од њих претеже и даје правац осталим властима. Шта више, и самом Монтескијеу се приписује да ни сам није био доследан свом учењу и да поделу власти није схватао буквално у том смислу да су поједине власти потпуно независне и одвојене једна од друге у пословима које врше. Он је више нагињао извршној власти и био је склон да тврди да она треба да спречава подухвате законодавне власти јер би без тога та власт постала деспотска. Чак и творци Устава САД од 1787. год. иако су покушали да начине државну организацију по начелу строге поделе власти, увидели су да се у томе не може успети до краја па су и применили, односно разрадили, механизам кочнице и равнотеже који се у америчкој политичкој и уставној пракси показао као делотворан и ефикасан. И сама америчка пракса је потврдила да између подељених власти нема идеалне равнотеже јер углавном доминира законодавно тело које својим разним телима и одборима потчињава остале власти.

Подела власти није идеална ни са становишта правне државе јер не обезбеђује потпуну владавину права и законитости. Она обезбеђује само заштиту од самовоље извршних органа, али не и од самовоље законодавних органа. Зато код поделе власти остаје проблем како и да се законодавно тело стави под закон и у оквире правног поретка. Законодавно тело може да злоупотреби своју моћ и да крши законе које само ствара, док извршна и судска власт не могу у томе да га спрече. Шта више они зависе од ње јер им она одређује организацију и надлежност, а то не може да буде у логици поделе власти.¹⁶ Зато законодавна власт остаје у неку руку неограничена и изнад закона, јер су закони њено дело, па не могу да је ограниче. Иако начело поделе власти боље „стоји“ теоријски него у пракси, оно и у том теоријском смислу има својих ограничења. Наиме, подела власти није апсолутно изводљива и ма колико се иде до краја са њом, мора да се дође до једне власти која је заједничка свим осталим властима. Та власт (уставотворна) одређује надлежност другим властима, регулише њихове односе и, једном речи, прописује њихово постојање. Зато је исправније рећи да се ту ради не о подели власти, него о подели функција државне власти која је по својој природи у основи јединствена. Зато је исправан приговор теорији о подели власти да се у њој мешају проблем суштине